

Iris Grace

ARABELLA CARTER-JOHNSON

Het waargebeurde verhaal van een
bijzonder talentvol meisje

Iris Grace

ARABELLA CARTER-JOHNSON

met illustraties van Alice Tait

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

voorwoord

FEBRUARI 2014

Iris' hand leidde me voor de twintigste keer terug naar de bladzijde in haar boek. Ik herhaalde de woorden en even was ze tevreden. Haar lange, donkere wimpers bewogen langzaam naar beneden en leken te rusten op haar roze wangen. Ze stond op het punt om in slaap te vallen... maar toen deed ze haar ogen weer open en keek ze wakkerder dan de uren daarvoor. De moed zonk me in de schoenen. Alweer een lange avond lezen in bed. Ze wilde niet dat ik bij haar wegging of stopte met lezen en we zaten in een vicieuze cirkel. Obsessies waren vrienden en vijanden tegelijk, ze werkten vóór en tegen ons. Haar verlangen om woorden te horen, om te lezen en te begrijpen, was een geschenk in haar wereld, die eerst zo stil was. Ze bleef vooral communiceren via lichaamstaal, maar nu leek ze gehecht te raken aan deze woorden. Er ontstonden stevige banden, en die wilde ik niet verbreken. Het was een motiverende kracht op zoek naar balans. Haar unieke geest was druk, altijd druk, en hoe mooi die soms ook was, soms was die ook enorm verwoestend. Als ik stopte met lezen werd ze rusteloos en als ik het licht weer uitdeed, vocht ze tegen haar eigen vermoeidheid en die van mij. Ik hoopte met alles wat ik in me had dat ze in slaap zou vallen. Dagen van slaapgebrek waren weken, toen maanden en nu al jaren geworden. Hoe konden we zo doorgaan? Haar prachtige gezichtje met die donkere kringen erin maakte me soms droevig. Haar gedrag werd nog drukker en als ze niet voldoende slaap kreeg, dreigde de intensiteit van haar interesses

zich van haar meester te maken. Het werd steeds erger, totdat we weer eens een keer een goede nacht maakten en even rust kregen. Maar dan begon het weer overnieuw. Mijn vermoeidheid was een deel van mij geworden waar ik niet van hield, waardoor mijn gedachten trager werden en naar de duisternis neigden, terwijl die van haar door bleven razen. Ik voelde weerzin tegen alle mensen die elke avond zomaar in dromenland waren terwijl wij nog altijd wakker lagen.

Toen Iris' frustraties groter werden, begon ze te huilen en haar gesnik vulde de stille kamer. Ik voelde me radeloos terwijl ik haar tegen me aan hield. Niets leek haar te kunnen troosten, alleen dat ene boek. Ik verlangde naar wat hulp, maar behalve mij wees zij iedereen af. Ik kon de druk niet meer verdragen. De pieken en dalen van de voorgaande vier jaar waren heel opwindend geweest, maar ook slopend. Wij probeerden haar telkens bij te benen en haar wereld te begrijpen, terwijl zij leerde om in die van ons te zijn.

Beneden gleed de aftiteling van de film over het scherm en het vuur in de houtkachel was bijna uit.

‘Wat is er Thula?’

Mijn man P-J keek naar onze nieuwe katten, die plotseling van zijn schoot was gesprongen. Ze keek strak naar de deur en hield één pootje omhoog, heel beheerst. Ze was alert: iets had haar aandacht gevangen. Het huilen dat hij niet hoorde, klonk als een sirene in haar oren. Toen begon ze te rennen. Ze stoof om de hoek, vloog de trap op naar Iris' slaapkamer en sprong op haar bed. Ze rolde zich op naast Iris, trok zich niets aan van het huilen en begon zichzelf te verzorgen. Ze likte haar pootjes en wreef die over haar oren. Bijna onmiddellijk veranderde Iris' stemming. Ze giechelde om Thula's enorme oren, die tijdens het poetsen naar voren plooiden en dan terug floepten. De punten van haar lange zwarte vacht werden vanuit de hal van achteren belicht en haar contouren waren ronduit aanbiddelijk, met die grote oren op haar kleine kopje. Fijne, langere haren in haar silhouet lichtten op in het duister. Toen waren de snorharen aan de beurt en het was een schouwspel zoals ik nooit eerder had gezien, een combinatie van grap-

pig en prachtig. Iris ontspande en legde haar boek neer. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om de kamer uit te glippen en wachtte onderaan de trap, alert op het onvermijdelijke huilen waardoor ik weer bij haar zou gaan zitten. Maar het was stil: er klonk geen gebonk, er werden geen bladzijden meer omgeslagen en ik hoorde geen gehum of gehuil.

Ik wachtte totdat de spanning me te veel werd, liep op mijn tenen terug naar haar kamer en gluurde naar binnen. Iris was in slaap gevallen met haar kitten naast haar. Ze lagen naar elkaar toe en Iris' hand rustte op Thula's schouders. Ik hoorde zacht spinnen. Hun lijfjes spiegelden elkaar, Thula's pootjes lagen tegen Iris' arm. Hoewel ze maar een klein katje was en nieuw in ons gezin, paste Thula nu al op Iris, haar trouwe metgezel. Ook voor mij was ze een vriendin, die me te hulp schoot wanneer ik dat het meest nodig had. Ik behoefde niet eens te vragen, ze wist instinctief wat ze moest doen en hoe ze kon helpen. Deze magische kat veranderde ons leven, en dit was nog maar het begin. Ze gaf me hoop en bij de gedachte aan morgen begon ik te glimlachen.

A-Where-Wa, waterverf, oktober 2013

Tegen het glas, dwars door stofwolken heen zag ik het perfecte silhouet van een kat: Meoska. Ze zat keurig bij het raam, met één pootje omhoog, waarmee ze een vlinder probeerde te vangen aan de andere kant van de ruit. Het was 2008, het begin van de zomer, en mijn man en ik waren juist begonnen aan ons nieuwe project: het opknappen en opnieuw inrichten van een huis met drie slaapkamers dat we hadden gekocht in een dorp in de glooiende heuvels van Leicestershire. Meoska en ik verschilden nogal van inzicht over hoe we dit project moesten aanpakken. Als een goede Tonkanees liet ze me blijken hoe zij dacht over mijn doe-het-zelfvaardigheden, riep ze me regelmatig, gaf ze me kopjes en wreef ze haar kleine, donkere lijfje en zwarte staart rond mijn benen om me af te leiden. Ze liet de vlinder voor wat die was en schoof langs mijn mok half opgedronken thee, waarbij ze die bijna omstootte.

‘Meoska, kom hier,’ floot ik. Ze ging zitten en keek me aan, haar kopje schuin. Haar grote blauwe ogen glansden in het licht, de roomkleurige vacht op haar borst bolde iets op, ze was zo mooi. ‘Waarom kom je wel altijd bij P-J als hij je fluit, en niet bij mij?’

Ze dribbelde naar me toe en schuurde langs mijn benen, waarbij ze zacht miauwde. Ik hoorde P-J lachen in de gang. Mijn missie was om al het bruin uit ons nieuwe huis te bannen. Ik had nooit geweten dat je zo’n sterke weerzin kon hebben tegen een kleur, maar de keuken

– met bruine tegels van vloer tot plafond – begon me gewoon te deprimeren. Een voor een tikte ik die van de muren. Het bruine behang met groene krullen en het bruin-geblokke tapijt voelden loodzwaar aan. Ik kon niet goed denken in deze donkere omgeving en elk oppervlak was bedekt met een jarenlang opgebouwde laag van viezigheid en smeer. Groen was het volgende op mijn lijstje: het groene bad, de badkamer en het toilet en de met groen behangen kamer met de groene deur: het moest er allemaal uit. Ik smachtte naar licht en vroeg me af of onze beslissing om dit huis te kopen niet een grote fout was geweest, en dat het mijn schuld was.

‘Je moet er doorheen kijken,’ zei ik tegen P-J toen hij een paar maanden eerder voor het eerst in dit huis rondkeek. ‘Probeer je voor te stellen dat het klaar is: dan is het prachtig, een schitterende gezinswoning. We kunnen de schuren verbouwen, die boom omhakken, hier een uitbouw maken...’

‘Hebben we dat niet al genoeg gedaan? Ik weet niet of ik dat allemaal nog eens wil,’ had hij geantwoord. Hij leek vermoeid van zijn zakenreis en was niet in de juiste stemming. Hij liep bij me vandaan, de tuin in, om alleen te kunnen zijn of om zijn jetlag kwijt te raken... ik wist niet wat het precies was.

We waren in dat jaar juist teruggekomen uit Frankrijk, na een drie jaren durend avontuur waarbij we een oude boerderij in Limousin hadden opgeknapt. De kat, die een jaar eerder via een postwagen bij ons terecht was gekomen, hadden we meegenomen. Ze was prachtig, slank met een zijdeachtige vacht en donkere stippen. Volgens ons was ze naar onze boerderij komen liften en omdat we haar eigenaar niet konden vinden, namen wij haar in huis. Ze was een nieuwsgierig klein ding, in gedrag leek ze wel een hond. Ze volgde ons overal, zelfs wanneer we gingen wandelen of met de paarden gingen rijden. Ze kwam als P-J floot en vermaakte ons als wij aan het werk waren. We noemden haar onze geluksmascotte: als we wat neerslachtig waren of moe van het zware werk, klom Meoska in een boom of liep ze ergens op te balanceren met zo’n grappige uitdrukking op haar kop dat ze ons aan het lachen maakte. Ze werd een vriendin. Het kon heel een-

zaam zijn in Frankrijk. In de warme maanden was er genoeg te doen en hadden we gasten. Maar de winter was lang en hard: de temperaturen daalden in een van die jaren zelfs tot -10°C en er lag zoveel sneeuw dat we bijna niet buiten met de paarden aan de slag konden. In die stille periodes gaf Meoska me troost en ik piekerde er niet over om zonder haar uit Frankrijk weg te gaan.

Toen we in Frankrijk woonden, werkte P-J als Europees verkoper voor een Amerikaans bedrijf dat financieel onderzoek deed, en toen we terugkeerden naar Groot-Brittannië deed hij dat nog. Ik maakte jacht op een huis-voor-altijd, en intussen werd hij in beslag genomen door zijn werk. Toen ik hem het huis liet zien, was hij nog maar nét met een ‘rode-ogenvlucht’ teruggekeerd van een reis naar de VS. Ik was voor dit huis gevallen en zag er heel veel mogelijkheden in. Het uitzicht, dat deed denken aan de Italiaanse heuvels waar we ons ooit óók wel hadden willen vestigen, was er wel, maar lag verscholen: het moest worden onthuld. Ik voelde me er thuis en dat gevoel had ik in geen jaren meer gehad.

Ik kon het P-J niet kwalijk nemen dat hij niet net zo enthousiast was over het huis als ik. We hadden zo veel moeten doen aan ons vorige huis en de gedachte aan nóg meer werk was afmattend – en dat was voorzichtig uitgedrukt. Ik wist wel dat ik me liet meeslepen maar dat kon me niet schelen: dit was hét huis. Toen ik er voor het eerst doorheen was gelopen, in mijn eentje, was ik op een plekje achter een grote boom in de tuin geweest, en had ik een beeld gekregen van hoe het er hier kon uitzien. Er moest heel veel aan het huis gebeuren om het geschikt te maken voor een gezin, maar het was te doen. Het was volkomen uitgeleefd en hier en daar zelfs rampzalig slecht, maar dat kon allemaal worden opgelost. We zouden het over langere tijd moeten uitsmeren en dat vooruitzicht was niet bepaald aantrekkelijk, maar met de torenhoge huizenprijzen was dat de enige mogelijkheid. In gedachten zag ik het al voor me: het zou perfect worden.

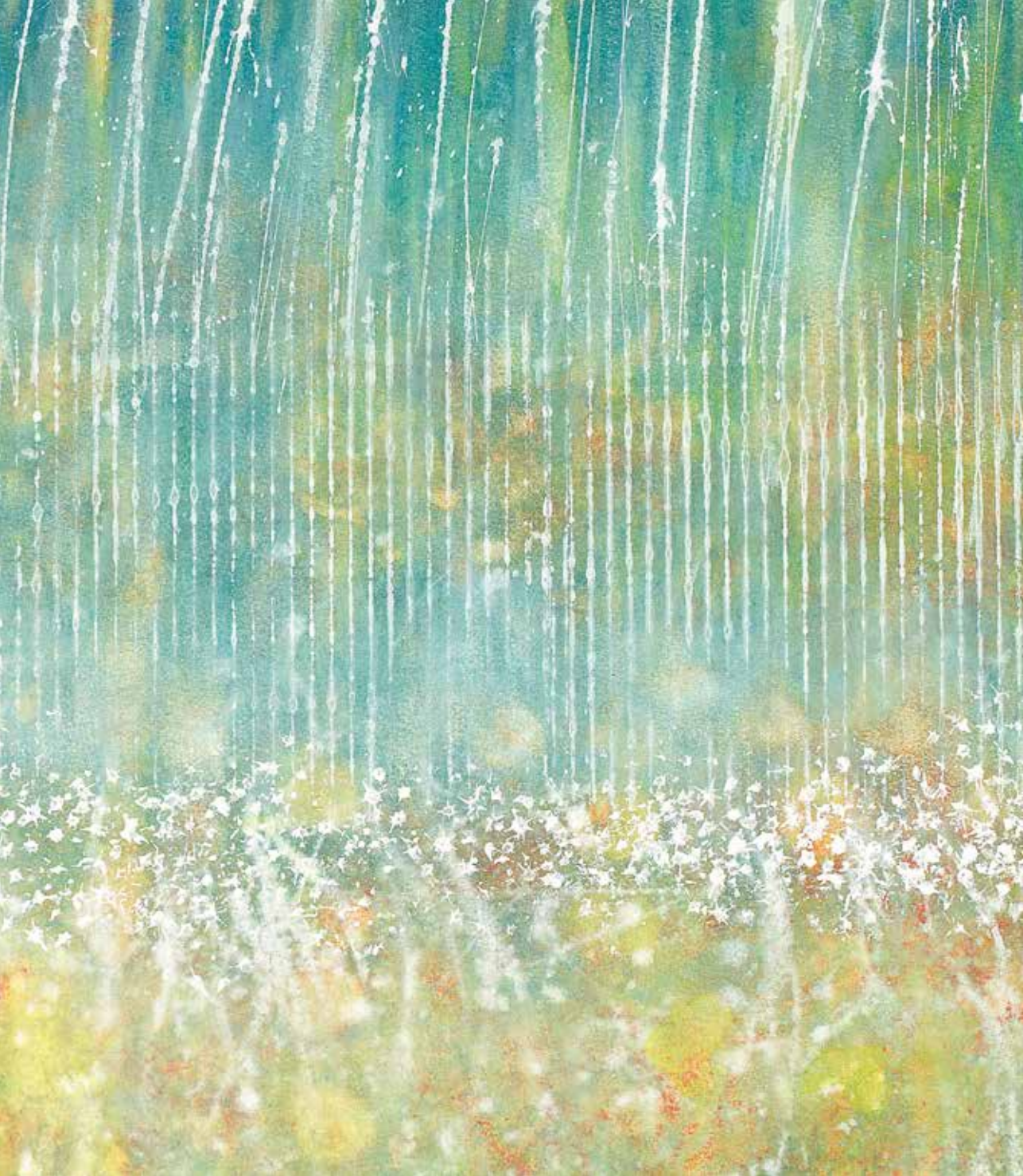
Meadow Foxtail (Weidevossenstaart), acryl, juni 2013

Thula een aai, die juist bezig was wat van Iris' zeebeestjes te bestuderen.
'En wat wordt het volgende, zwemmen?'

'Grappig dat je dat zegt. Daar zat ik juist aan te denken.' We hadden het al een tijdlang niet over het zwemprobleem gehad en misschien werd het tijd het weer te proberen.

'Ik zou niets overhaasten. Laat haar hier eerst maar vertrouwen in krijgen, dan proberen we het daarna.'

Kumbengo, acryl, november 2013